

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w G. wniósł przeciwko S. B. powództwo o zapłatę kwoty 9.198,34 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, tj. od dnia 08 lipca 2021 roku do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów poniesionych w ramach elektronicznego postępowania upominawczego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, iż w dniu 12 kwietnia 2018 roku udzielił pozwanej na podstawie umowy nr (...) pożyczki w kwocie 22.000 zł. Zgodnie z postanowieniami umowy pozwana zobowiązała się do spłacania pożyczki w miesięcznych ratach kapitałowo - odsetkowych, regulowania opłat i prowizji za dodatkowe czynności pożyczkodawcy oraz do regulowania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w wypadku zaistnienia opóźnienia w terminowej spłacie pożyczki lub jej raty. Pozwana nie dochowała warunków udzielania pożyczki doprowadzając do zaległości w spłacie przekraczającej dwa okresy płatności. Powód wyjaśnił, iż zgodnie z umową pożyczki, pożyczkodawca w przypadku niedotrzymania warunków udzielenia pożyczki uprawniony jest do jej wypowiedzenia przy zachowaniu wskazanych w umowie przesłanek. Wypełnienie powyższego następuje w szczególności, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności. Z uwagi na niedokonywanie spłaty rat, powód wypowiedział pozwanej umowę w dniu 05 maja 2021 roku, skutkiem czego niespłacona jej część wraz z należnymi odsetkami i kosztami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności po upływie okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 11 czerwca 2021 roku. Zgodnie z zapisami umowy pożyczki, wypowiedzenie umowy zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Wezwania do dobrowolnej spłaty zaległości, a także ostateczne wypowiedzenie umowy wysłane były na adres wskazany przez pozwaną, która zobowiązana była do informowania pożyczkodawcy o każdej zmianie danych, w tym dotyczącej adresu zamieszkania. Powód wskazał, iż w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego - a takie ma miejsce zgodnie z umową pożyczki oraz Regulaminem udzielania pożyczek i kredytów (...) z chwilą niespłacenia pożyczki lub raty w terminie - dokonywane przez pożyczkobiorcę wpłaty, zaliczane są przede wszystkim na pokrycie kosztów i odsetek karnych, a dopiero w dalszej kolejności na odsetki umowne i kapitał pożyczki. Wyjaśnił, iż na kwotę roszczenia dochodzoną pozwem składa się: 8.765,18 zł niespłaconego kapitału pożyczki, 153,61 zł skapitalizowanych odsetek naliczonych do dnia wniesienia pozwu oraz 279,55 zł niezapłaconych odsetek zwykłych umownych naliczonych do dnia postawienia pożyczki w stan wymagalności. Wskazał, że w dniu 08 lipca 2021 roku powód skierował do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie przeciwko pozwanej pozew o zapłatę, sprawie nadana została sygn. akt VI Nc-e 987729/21, a z uwagi na stwierdzenie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 27 września 2021 roku Sąd umorzył przedmiotowe postępowanie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 29 października 2021 roku Sąd Rejonowy w Świnoujściu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana S. B. w sprzeciwie od całego nakazu zapłaty (k. 41-44) podnosząc zarzut niewykazania roszczenia w wysokości dochodzonej pozwem, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, iż zarówno roszczenie powoda, a przede wszystkim wniesiony co do dochodzonej kwoty pozew, nie mają żadnego uzasadnienia faktycznego oraz prawnego. Zaprzeczyła, jakoby

posiadała wobec powoda zadłużenie wskazywane w pozwie. Zarzuciła, iż powód zastrzegł w umowie opłaty, które zostały naliczone na podstawie klauzul abuzywnych oraz postanowień prowadzących do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych (dotyczy prowizji, ubezpieczenia i dodatkowych opłat) i godzących w zasady równowagi kontraktowej, lojalności i uczciwości wobec kontrahenta, co przesądza o konieczności modyfikacji warunków umowy, a w konsekwencji prowadzi do braku podstaw do wypowiedzenia umowy i braku wymagalności roszczenia. Nadto, powód nie wykazał, by wyczerpał procedurę wypowiedzenia umowy pożyczki, co także przesądza o nieudowodnieniu wymagalności roszczenia. Pozwana stanęła na stanowisku, iż przedstawiona przez powoda umowa pożyczki nie przesądza o istnieniu zadłużenia pożyczkobiorcy, a tym bardziej o wysokości tego zadłużenia. Zdaniem pozwanej, powód nie udowodnił w jaki sposób powstało rzekome zadłużenie, jakich pozwana dokonywała spłat oraz jak zostały one rozliczone, a za dowód w tym zakresie nie może być uznany „wykaz operacji”, który nie tylko stanowi dokument prywatny i nie podlega żadnej weryfikacji, gdyż powód nie przedstawił wyciągu z rachunku bankowego odnoszącego się do umowy pożyczki i nie umożliwił weryfikacji wysokości, i dat spłaty rat pożyczki przez pozwaną. Wskazała także na nieadekwatność kosztów pozaodsetkowych pożyczki do ewentualnie świadczonych usług, wydatków czy ponoszonego przez powoda ryzyka. Suma tych kosztów stanowi niemal 40% pożyczki: prowizja 3.080 zł, koszty prowadzenia rachunku 575 zł, ubezpieczenie 2.596 zł, zaś wraz z odsetkami ponad 2/3 pożyczki. Całkowity koszt kredytu obejmował kwotę 10.955,11 zł. Według pozwanej, nie sposób uznać, aby zawarcie pożyczki w oparciu o standardowy wzorzec generowało wydatki w wysokości 6.251 zł, a powód nie wykazał by było inaczej. W odniesieniu do ubezpieczenia pozwana zakwestionowała, aby powód wykazał, iż zawarł stosowną umowę oraz opłacił składkę na rzecz towarzystwa ubezpieczeniowego. Niezależnie od tego powód nie wykazał rozliczenia składki w związku z wypowiedzeniem umowy, a jedynym podmiotem mającym odnieść korzyść z umowy ubezpieczenia był właśnie powód. Wskazała również, że postanowienia dotyczące prowizji nie dotyczą świadczeń głównych umowy pożyczki, a pożyczkodawca posługuje się z góry sporządzonym wzorcem umowy. Nie ma żadnego racjonalnego i ekonomicznego uzasadnienia pobieranie prowizji w kwocie 3.080 zł wraz z opłatą za prowadzenie rachunku. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej wskazała, iż nawet jeśli wysokość zastrzeżonych opłat nie przekracza limitu określonego na podstawie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, to postanowienia umowne w zakresie kosztów pozaodsetkowych pożyczki podlegają ocenie zgodności z interesem konsumenta i dobrymi obyczajami. Pozwana zakwestionowała zawyżone, jej zdaniem, kwoty wskazane w rozliczeniach, wezwaniach do zapłaty oraz wypowiedzeniu umowy, podnosząc, że nie przesądzają o istnieniu i wysokości zadłużenia, a tym samym nie przesądzają o podstawach do wypowiedzenia umowy. Brak uwzględnienia zastrzeżonych opłat skutkowałby tym, że pozwana w dacie wypowiedzenia umowy nie pozostawałaby w zadłużeniu wskazywanym przez powoda. Nadto powód nie wykazał, by kierował do pozwanej wezwanie do zapłaty, które stanowiło warunek wypowiedzenia umowy. Mając na uwadze datę płatności ostatniej raty, przypadającą na dzień 20 marca 2022 roku, uznać należy, że powód nie wykazał dochodzonego roszczenia, a co najmniej je zawyżył. Wskazane zarzuty umacniają fakt, że wypowiedzenie umowy zawiera niedopuszczalny warunek i stanowi jednocześnie wezwanie do zapłaty. Wypowiedzenie o takiej treści nie jest stanowcze i precyzyjne dla odbiorcy, a co więcej, termin na wykonanie wezwania do zapłaty oraz okres wypowiedzenia pokrywał się, co pogłębia niepewną sytuację konsumenta. Przedstawione przez powoda wypowiedzenie dokonane z zastrzeżeniem warunku, który nie daje pewności drugiej stronie stosunku prawnego, należy uznać za niedopuszczalne, a tym samym nieważne.

Pismem procesowym z dnia 07 grudnia 2021 roku (k. 64-69) powód podtrzymał w całości swoje stanowisko w sprawie. Wskazał, iż bezspornym jest, że w dniu 12 kwietnia 2018 roku pozwana S. B. (poprzednio S. P.) zawarła z powodem umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymała pożyczkę w kwocie 22.000 zł, z zastrzeżeniem między innymi odsetek za opóźnienie w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub jej raty w wysokości dwukrotności stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Fakt zawarcia umowy pożyczki potwierdza przedstawiona przez powoda dokumentacja, w szczególności umowa pożyczki wraz z podpisami obu stron. Integralną zaś częścią wskazanej umowy są dokumenty w postaci aktualnego harmonogramu spłaty pożyczki, Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) oraz Tabeli Prowizji i Opłat dla pożyczek i kredytów aktualnej na dzień zawarcia umowy, a co za tym idzie, treść wymienionych dokumentów winna być interpretowana w sposób łączny. Z umowy pożyczki wynikał dla pozwanej obowiązek jej spłaty w miesięcznych ratach, płatnych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty pożyczki, tj. w kwocie 569,02 zł do dwudziestego dnia każdego

miesiąca, z ostatnią wyrównującą ratą w wysokości 569,19 zł w marcu 2022 roku. Z uwagi na niedokonywanie spłaty rat pożyczki, powód pismem z dnia 04 sierpnia 2020 roku wezwał pozwaną do zapłaty, zastrzegając w treści pisma, że w przypadku nieuregulowania zadłużenia w wyznaczonym terminie uprawniony będzie do wypowiedzenia umowy i postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. Wobec nieuregulowania zadłużenia powód ponownie wezwał pozwaną do zapłaty pismem z dnia 01 września 2020 roku. Także i to wezwanie do zapłaty nie odniosło zamierzonego skutku, w związku z czym powód pismem z dnia 05 maja 2021 roku wypowiedział pozwaną umowę pożyczki, skutkiem czego niespłacona jej część wraz z należnymi odsetkami i kosztami postawiona została w stan natychmiastowej wymagalności z upływem okresu wypowiedzenia wskazanego w umowie. Pismo zostało przez pozwaną odebrane w dniu 11 maja 2021 roku, w związku z czym pożyczka została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z dniem 11 czerwca 2021 roku. Na dzień wypowiedzenia umowy pożyczki łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia wynosiła 3.141,87 zł, na którą składały się: kwota 2.874,64 zł tytułem zaległego kapitału, kwota 221,39 zł tytułem odsetek umownych oraz kwota 45,84 zł tytułem odsetek karnych. Do łącznej kwoty przeterminowanego zadłużenia należało doliczyć odsetki karne w wysokości 11,20% w skali roku, tj. 0,88 zł za każdy dzień zwłoki. Po upływie 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia umowy i w związku z postawieniem całej należności wynikającej z umowy w stan natychmiastowej wymagalności w dniu 11 czerwca 2021 roku powód zaczął naliczać odsetki karne od całości niespłaconego kapitału pożyczki do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Kwota odsetek karnych za opóźnienie w wysokości 153,61 zł została naliczona za okres od dnia 03 marca 2021 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, z tym zastrzeżeniem, że do dnia 11 czerwca 2021 roku odsetki naliczane były od zaległego kapitału pożyczki w dacie wymagalności poszczególnych rat pożyczki, a od dnia 12 czerwca 2021 roku od całego niespłaconego kapitału. Oprocentowanie wynosiło 11,20%. Kwota odsetek zwykłych umownych w wysokości 279,55 zł dochodzona niniejszym pozwem została naliczona za okres od dnia 21 czerwca 2020 roku do dnia postawienia pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności w dniu 11 czerwca 2021 roku, a kwotą od której naliczane były owe odsetki była kwota wymagalnego kapitału, który pozostawał do spłaty przy datach wymagalności kolejnych rat. Odnosząc się do zastrzeżeń pozwanej w zakresie mocy dowodowej niepodpisanych wydruków komputerowych oraz kserokopii, powód wskazał, iż potwierdzeniem wysokości zadłużenia, jak również dokonywanych przez pozwaną spłat jest tabela, która znajduje odzwierciedlenie w wykazie operacji na rachunku pozwanej. Zważył, iż z wykazu operacji na rachunku (...) pozwanej wynika, iż wpłynęła na niego w dniu 12 kwietnia 2018 roku kwota 22.000 zł. Dalsze dyspozycje obrazują następne dokonane na rachunku pozwanej operacje, jak chociażby przelew prowizji. Powód wyjaśnił, iż Indywidualne Konto (...)to rachunek indywidualnych kont składkowych prowadzony indywidualnie dla każdego członka (...) i zakładany z chwilą przyznania członkostwa - do pozwanej przypisany został rachunek o numerze (...). Podkreślił, że pozwanej wypłacona została kwota 22.000 zł tytułem pożyczki, a fakt, iż pozwana z otrzymanej kwoty opłaciła pozaodsetkowe koszty pożyczki, w tym kwotę prowizji, wynika jedynie z tego, że taką właśnie decyzję podjęła. Powód wyjaśnił, iż pożyczka udzielona pozwanej stanowiła kredyt konsumencki, a ustalone zgodnie z regulacją art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim pozaodsetkowe koszty kredytu opiewać mogły na kwotę 16.324 zł podczas, gdy pozwana poniosła je w kwocie 5.756 zł. Odnosząc się do opłaty za prowadzenie rachunku, powód oświadczył, iż nie jest to pozaodsetkowy koszt kredytu, wyjaśniając, iż jest to koszt szacunkowy, którego klient wcale nie musi ponosić przy spełnieniu określonych przesłanek. Koszt ten nie został pobrany jednorazowo w dniu zawarcia umowy pożyczki, bowiem opłata za prowadzenie rachunku płatniczego (...)jest naliczana i pobierana w trybie miesięcznym. Nawiązując do kwestii ubezpieczenia umowy pożyczki wskazał, iż rzeczywiście jednym z warunków przyznania umowy pożyczki było przystąpienie przez pozwaną do ubezpieczenia indywidualnego (...). Opłata za ubezpieczenie płatna była jednorazowo w dniu wypłaty pożyczki, a koszt ubezpieczenia wynosić miał 2.596 zł. Choć pozwana w piśmie procesowym zarzuca przymusowy charakter ubezpieczenia, to jednak o żadnym przymusie nie mogło być mowy - pozwana mogła bowiem przebierać w ofertach różnych instytucji finansowych. Podpisując umowę ze (...) pozwana zaakceptowała warunki umowy, w tym obowiązek przystąpienia do umowy ubezpieczenia, a przed zawarciem umowy pożyczki, pozwanej udostępniona została treść umowy ubezpieczenia, w szczególności w części dotyczącej praw i obowiązków - co pozwana potwierdziła własnoręcznym podpisem. Podkreślił, że umowa ubezpieczenia stanowi w istocie umowę odrębną niż umowa pożyczki i zawarta była z innym podmiotem aniżeli powód, będąc jedynie formą zabezpieczenia umowy. Tego typu zabezpieczenie jest powszechnie akceptowane i nie stanowi w żadnej mierze nadużycia prawa. Odnosząc się zaś do rzekomo warunkowego wypowiedzenia umowy pożyczki, powód wskazał, iż wypowiedzenie miało charakter stanowczy i obowiązywało od chwili doręczenia pozwanej

pisma. Powód wypowiedział umowę dając jednocześnie pozwanej możliwość na spowodowanie, iż wypowiedzenie to „utraci moc” i nastąpi powrót do pierwotnego harmonogramu spłaty, jeśli spłaci ona powstałe na dzień wypowiedzenia zadłużenie. Możliwość ta działała zatem na ewidentną korzyść pozwanej. Podsumowując swoje stanowisko powód wskazał, iż wypowiedzenie umowy pożyczki było całkowicie uzasadnione i skuteczne, gdyż zostało dokonane dopiero po spełnieniu warunków wynikających z podpisanej przez strony umowy - po wezwaniu pozwanej do zapłaty i przy zaległości za co najmniej dwa okresy płatności.

W piśmie procesowym z dnia 18 grudnia 2021 roku (k. 93-95) pozwana podtrzymała dotychczas prezentowane przez siebie stanowisko w sprawie. Zaprzeczyła, aby jakiegokolwiek postanowienie umowy pożyczki było z nią indywidualnie uzgadniane, zaś sama możliwość zapoznania się z postanowieniami umowy przed jej zawarciem i ich zrozumienie nie stanowią okoliczności wyłączającej uznanie klauzuli za narzucone. Pozwana podtrzymała zarzuty odnoszące się do poszczególnych opłat wskazując, że powód nie wykazał ich poniesienia oraz zasadności narzucenia. Niezależnie od przedstawionej polisy i warunków ubezpieczenia, wskazała na brak ekonomicznego i racjonalnego uzasadnienia tego kosztu w przypadku niniejszej umowy pożyczki. Postanowienia umowy narzucające sporne opłaty winny zostać uznane za abuzywne, a w konsekwencji niewiążące dla pozwanej. Zarzuciła, że powód nie wykazał poprzedzającego wypowiedzenie umowy wezwania do zapłaty, za które nie może być poczytywane pismo sporządzone na osiem - dziewięć miesięcy przed wypowiedzeniem umowy. Wedle kalkulacji pozwanej, ani w momencie wypowiedzenia, ani w momencie wezwania do zapłaty z dnia 01 września 2020 roku, nie pozostawała ona w zadłużeniu obejmującym dwie raty pożyczki, bowiem nawet biorąc pod uwagę jedynie wysokość prowizji czy ubezpieczenia, pozostawała ona w nadpłacie w dniu wezwania do zapłaty, a w dniu wypowiedzenia zadłużenie nie odpowiadało wysokości dwóch rat.

W piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2021 roku (k. 98-100) powód wskazał, że choć pozwana zarzuca jakoby pożyczkodawcy często wykorzystywali przymusowe położenie drugiej strony, to jednak nie powołała żadnych dowodów na to, że znajdowała się w przymusowym położeniu i dlatego zawarła umowę pożyczki. Odnosząc się do zastrzeżeń podnoszonych przez pozwaną w zakresie prowizji, powód wskazał, iż stanowiła kompensatę kosztów uruchomienia kredytu oraz zawiera w sobie wynagrodzenie powoda, powiększone o marżę skorygowaną ryzykiem związanym z prawdopodobieństwem spłacalności danej pożyczki. Pobrana przez powoda prowizja w części stanowiła ekwiwalent za dokonanie czynności wykonywanych w związku z udzieleniem pożyczki. Wśród kosztów, jakie poniósł w odniesieniu do tych czynności wskazał na: prowizję dla pośrednika ponoszoną zgodnie z umową pośrednictwa finansowego zawartą ze (...) Spółką z o.o. spółką komandytowo - akcyjną w G., opłatę za uzyskanie raportu BIK ponoszoną przez powoda zgodnie z umową dotyczącą zbierania i udostępniania informacji zawartą z (...), opłatę za wsparcie automatycznej obsługi zobowiązań poniesioną przez (...)w związku z umową usługi wsparcia automatycznej obsługi zobowiązań zawartą z (...) Spółką z o.o. spółką komandytowo - akcyjną w G., opłatę za wsparcie procesu weryfikacji dokumentacji kredytowej ponoszoną przez powoda zgodnie z umową wsparcia procesu weryfikacji dokumentacji kredytowej nr (...) zawartą z (...) Spółką z o.o. spółką komandytowo - akcyjną w G.. Podał, że ponosi dodatkowo koszty pośrednie związane z udzieleniem kredytu, tj. koszt weryfikacji wniosku kredytowego obejmujący koszty utrzymania działu: pracowników i systemów informatycznych, a także koszty związane z obsługą kredytu: archiwizacji dokumentacji i jej brakowanie, i niszczenie, wysyłka korespondencji. Ustosunkowując się do kwestii wymagalności roszczenia powód wskazał, iż udowodnił, że ziściły się przesłanki do wypowiedzenia umowy - warunkiem skutecznego i prawidłowego wypowiedzenia umowy pożyczki przez powoda było istnienie w chwili dokonywania wypowiedzenia umowy zaległości w płatnościach przekraczających dwie pełne raty pożyczki i taki wymóg został spełniony. Tak na dzień wypowiedzenia, jak i na dzień ostatecznego wezwania do zapłaty występowała zaległość dwóch pełnych rat pożyczki. Jeśli zaś chodzi o różnicę w czasie między wezwaniem do zapłaty, a wypowiedzeniem umowy, to żadne postanowienia umowy, ani żaden przepis prawa nie wskazuje, jaka jest dopuszczalna różnica miesięcy między wysłaniem tych pism - ważne jest tylko, aby wypowiedzenie poprzedzone było wezwaniem do zapłaty, co w niniejszej sprawie nastąpiło i to dwukrotnie.

Na rozprawie w dniu 30 grudnia 2021 roku (k. 102-103) pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko wskazując, że według jej wyliczeń dokonała spłaty pożyczki w wysokości około 17.000-18.000 zł. Zakwestionowała koszty pożyczki w postaci prowizji, ubezpieczenia i kosztów prowadzenia rachunku, które wbrew obowiązki dowodowemu nie

zostały wykazane kwotowo przez powoda - nie wiadomo dlaczego w takiej wysokości naliczył te opłaty. Wskazała, iż powód winien wykazać, że postanowienia umowy były z pozwaną indywidualnie negocjowane, przy czym nie jest wystarczające wykazanie, że była możliwość ich negocjowania, ale że takie negocjacje były rzeczywiście prowadzone. Powód bezzasadnie dochodzi kosztów prowadzenia rachunku za cały czas trwania umowy, podczas gdy skoro dokonane zostały wypowiedzenie, to koszty te co najmniej w połowie są niezasadne. Ubezpieczenie nie wiadomo kogo miałyby zabezpieczać, bowiem na pewno nie pozwaną. Pozwana zarzuciła powodowi, iż nie wykazał, w jaki sposób skalkulowana została wysokość prowizji - powód wskazał, iż na kwotę prowizji składało się między innymi wynagrodzenie pośrednika, podczas gdy pozwana z usług pośrednika nie korzystała. W jej ocenie, żądanie prowizji jest ukrytym zyskiem powoda, a zapisy umowy mają charakter abuzywny. Zakwestionowała, aby doszło do wypowiedzenia umowy pożyczki, zaznaczając, iż nie można traktować jako wypowiedzenia samego pozwu. Wskazała, iż dokonując dotychczas spłaty rat, spłaciła już całą pożyczkę, dlatego wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana S. B. (poprzednio: (...)) zawarła w dniu 12 kwietnia 2018 roku umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...) z powodem (...) w G..

Umowa zawarta została na okres od dnia 12 kwietnia 2018 roku do dnia 20 marca 2022 roku (pkt 4). Kwota pożyczki z uwzględnieniem kredytowanych kosztów: prowizji z tytułu udzielenia pożyczki oraz kosztów związanych z ustanowieniem zabezpieczeń, kosztów usług dodatkowych i innych kosztów, ustalona została na 22.000 zł. Całkowita kwota kredytu - nie obejmująca kredytowanych przez Kasę kosztów pożyczki - opiewała na kwotę 16.324 zł (pkt 5). Spłata pożyczki nastąpić miała w 47 miesięcznych ratach w kwocie po 569,02 zł - z ostatnią ratą wyrównawczą w wysokości 569,19 zł - płatnych do 20 dnia każdego miesiąca. Pożyczkobiorczyni zobowiązała się ponieść koszty w postaci: prowizji z tytułu udzielenia pożyczki w kwocie 3.080 zł, kosztu usługi dodatkowej w postaci ubezpieczenia oraz kosztu prowadzenia rachunku w kwocie 575 zł (pkt 18). Zabezpieczeniem umowy pożyczki było zawarcie umowy ubezpieczenia indywidualnego (...) oraz zawarcie umowy przelewu wierzytelności. Koszt ubezpieczenia ustalono na kwotę 2.596 zł (pkt 23).

Pożyczkodawca uprawniony był do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty opóźnionych rat w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki (pkt 28).

Kwota pożyczki została pozwanej wypłacona w dniu zawarcia umowy przelewem na rachunek bankowy.

(dowód: umowa pożyczki z 12.04.2018r. - k. 8-11,

regulamin udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) - k. 12-13,

tabela prowizji i opłat - k. 14, 76-77,

harmonogram spłaty pożyczki - k. 15,

wykaz operacji na rachunku pozwanej - k. 21-24,

zestawienie operacji z rachunku płatniczego (...) - k. 70-71,

regulamin indywidualnych Kont (...) - k. 72-74,

dyspozycja wypłaty przelewem - k. 75,

wniosek - polisa indywidualnego ubezpieczenia - k. 78-79,

OWU oraz karta produktu indywidualnego ubezpieczenia - k. 80-83,

przesłuchanie pozwanej S. B. - k. 102-103)

Zapłaty wymagalnych rat za miesiąc lipiec oraz sierpień 2020 roku pozwana dokonała z opóźnieniem.

Pismem z dnia 04 sierpnia 2020 roku wystosowane zostało do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 553,64 zł tytułem przeterminowanego zadłużenia. Powód zastrzegł w treści wezwania do zapłaty, iż nieuregulowanie zadłużenia w wyznaczonym terminie uprawnia go do wypowiedzenia umowy pożyczki oraz postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności.

Pożyczkobiorczyni nie dokonała także terminowej spłaty za miesiące październik i listopad 2020 roku, wpłacając na rzecz pożyczkodawcy dopiero w dniu 02 grudnia 2020 roku kwotę 560 zł.

Brak spłaty zobowiązań w kolejnych miesiącach skutkowało wypowiedzeniem pozwanej umowy pismem z dnia 05 maja 2021 roku. Łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia opiewała na dzień wypowiedzenia umowy na kwotę 3.141,87 zł. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało pozwanej skutecznie doręczone w dniu 11 maja 2021 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy z 05.05.2021r. - k. 16-17,

wezwanie do zapłaty z 04.08.2020r. - k. 18,

ostateczne wezwanie do zapłaty z 01.09.2020r. - k. 19-20,

tabela z rozliczeniem - k. 84-86,

przesłuchanie pozwanej S. B. - k. 102-103)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód (...) w G. domagał się od pozwanej S. B. należności wynikającej z umowy pożyczki zawartej przez strony w dniu 12 kwietnia 2018 roku.

Bezsporna w niniejszej sprawie pozostawała okoliczność zawarcia przez pozwaną z powodem umowy pożyczki nr (...) w dniu 12 kwietnia 2018 roku. Pozwana mimo szeregu podniesionych zarzutów nie kwestionowała tego, że przedłożona w poczet materiału dowodowego umowa pożyczki została opatrzona jej podpisem, jak i tego, że kwota pożyczki została jej przez powoda wypłacona.

Stosownie do treści art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Sąd analizując przedłożoną w poczet materiału dowodowego umowę pożyczki, nie dopatrywał się w niej postanowień, które mogłyby zostać uznane za abuzywne.

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeśli kształtują prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). W orzecznictwie zaś podkreśla się, iż umowa jest uważana za sprzeczną z dobrymi obyczajami, jeśli wykracza przeciw uznanym w społeczeństwie zasadom moralnym lub przyjętej w obrocie uczciwości. W stosunkach z konsumentami istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany

szacunek do drugiego człowieka, który powinien wyrażać się informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniu uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy oraz jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczną z dobrymi obyczajami należy przeto uznać klauzulę godzącą w równowagę kontraktową, natomiast „rażące naruszenie interesów konsumenta” polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym. Zgodność klauzuli umownej z dobrymi obyczajami jest przedmiotem badania nie tylko Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w trybie tzw. kontroli abstrakcyjnej, lecz może być także oceniana przez sąd w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określonego postanowienia zawartej umowy (kontrola konkretna, incydentalna).

Nie sposób w tym kontekście pominąć, iż spod kontroli wprowadzonej przywołanym przepisem wyłączone są postanowienia określające główne świadczenia stron, w tym cena lub wynagrodzenie, jeśli zostały sformułowane w sposób transparentny (jednoznaczny). Warunkiem dopuszczalności oceny oraz kontroli wysokości prowizji przez pryzmat zgodności z dobrymi obyczajami oraz ewentualnym istnieniem rażącego naruszenia interesów konsumenta jest ustalenie charakteru prawnego prowizji oraz wskazanie czy stanowi ona główne świadczenie stron, czy też świadczenie uboczne. Analiza orzecznictwa oraz wypowiedzi doktryny przemawia do skłonienia się ku stanowisku, aby prowizję traktować jako główne świadczenie stron w rozumieniu 385¹ § 1 kc, a zatem w przypadku jej jasnego określenia, nie podlega ona badaniu przez pryzmat niedozwolonych klauzul umownych. Zakres pojęcia głównego świadczenia stron nie powinien, a wręcz nie może być utożsamiany wyłącznie z terminem postanowień przedmiotowo istotnych umowy pożyczki. W konsekwencji powyższego, w okolicznościach niniejszej sprawy, zdaniem Sądu zasadnym jest przyjęcie, że prowizja - a nawet szerzej ujmując - pozaodsetkowe koszty kredytu, po ich wprowadzeniu przez strony do umowy określają wysokość świadczenia głównego. Prowizja określa świadczenie główne kredytobiorcy, kreując jego finalną wysokość, staje się elementem zobowiązania do spłaty, podwyższa kapitał i tym samym wyznacza wysokość raty. W istocie swej od kredytu różni się zatem tym, że w chwili jej ustalenia nie ma ona materialnego substratu, bowiem nie zostaje wydana kredytobiorcy (pożyczkobiorcy) w tym sensie, że podwyższa ona wysokość świadczenia głównego bez jej wydania. Z punktu widzenia kredytobiorcy (pożyczkobiorcy) prowizja stanowi kwotę, którą jest on zobowiązany zwrócić, a zatem stanowi jego świadczenie główne niezależnie od nazwy.

W niniejszej sprawie prowizja określona została w sposób jednoznaczny na kwotę 3.080 zł.

Umowa pożyczki zawarta przez pozwaną objęta jest unormowaniami ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019r., poz. 1083), bowiem zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo jej równowartość w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w szczególności za umowę taką uważa się między innymi umowę pożyczki.

Ustawodawca wprowadził w treści przywołanej powyżej ustawy uregulowanie odnoszące się do poza odsetkowych kosztów kredytu, którymi zgodnie z art. 5 pkt 6a są wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki z wyłączeniem odsetek. Zgodnie zaś z treścią art. 36a ust. 1 maksymalną wysokość poza odsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

, co przekładając na okoliczności faktycznie niniejszej sprawy dałoby kwotę 23.374,63 zł, a uwzględniając regulację ust. 2 analizowanego przepisu, po myśli którego pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, byłaby to kwota 16.324 zł - (16.324 zł x 25%) + (16.324 zł x 1.438/365 x 30%) podczas, gdy faktycznie poniesione przez pozwaną koszty wyniosły 5.676 zł (3.080 zł prowizji + 2.596 zł składki ubezpieczeniowej).

Pozaodsetkowe koszty pożyczki nie tylko nie przekroczyły przewidzianej ustawą maksymalnej wysokości ustalonej według wskazanego wzoru, ale nawet nie zostały ustalone w wysokości zbliżonej do górnej granicy tych kosztów dopuszczalnych przez ustawodawcę. Sąd nie podzielił w konsekwencji powyższego zastrzeżeń podnoszone przez

pozwaną w toku postępowania, pod kątem postanowień umowy pożyczki w zakresie wysokości prowizji za udzielenie pożyczki oraz kosztów polisy ubezpieczeniowej.

Składka z tytułu ubezpieczenia - polisy indywidualnego ubezpieczenia (...) choć ustalona została w kwocie 2.596 zł, to jednak na uwadze należy mieć, iż umowa łącząca strony zawarta została na okres niemalże 4 lat (47 miesięcy), a zatem w przeliczeniu na ilość miesięcy, wysokość składki ubezpieczeniowej opiewa na kwotę 55,23 zł, co nie jest sumą wygórowaną uwzględniając w szczególności zakres ochrony ubezpieczeniowej. Zgodnie z treścią OWU przedmiotem ubezpieczenia było ryzyko utraty pracy przez ubezpieczonego, a prawo do odszkodowania przysługiwało ubezpieczonemu, jeżeli w trakcie trwania okresu ubezpieczenia: nastąpiłaby utrata pracy, ubezpieczony zarejestrowałby się jako bezrobotny w urzędzie pracy i uzyskał status bezrobotnego (§ 3). Odszkodowanie mogło być wypłacone w kwocie odpowiadającej wysokości 6 rat pożyczki (kapitał i odsetki), zgodnie z pierwotnym harmonogramem spłaty pożyczki, przypadających bezpośrednio po dacie rejestracji w urzędzie pracy. Uwzględniając okoliczność, iż pozwana spłacać miała raty w wysokości 569,02 zł miesięcznie, wypłacona tytułem odszkodowania kwota - w przypadku zaistnienia wymaganych przesłanek - opiewać mogłaby na kwotę 3.414,12 zł, a zatem wyższą, aniżeli uiszczona przez pozwaną składka. Jednocześnie polisa nie wykluczała możliwości wypłaty odszkodowania z tytułu kolejnej utraty pracy, przy zachowaniu warunku w postaci co najmniej 3 miesięcznego okresu nieprzerwanego zatrudnienia ubezpieczonego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony lub na czas określony dłuższy niż rok, liczony od zakończenia okresu, za który wypłacono odszkodowanie z tytułu poprzedniej utraty pracy (§ 12).

Okolicznością sporną była także skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki, która zdaniem powoda jest niezaprzeczalna, podczas gdy pozwana kwestionowała zachowanie przez powoda procedury niezbędnej do uznania skuteczności wypowiedzenia umowy.

W ocenie Sądu, także i ten zarzut pozwanej okazał się chybiony.

W poczet akt złożone zostało wypowiedzenie umowy z dnia 05 maja 2021 roku wraz z potwierdzeniem odbioru oraz wezwania do zapłaty - odpowiednio z dnia 04 sierpnia 2020 roku oraz z dnia 01 września 2020 roku - wraz z kopią książki nadawczej, w której uwidocznione jest nadanie korespondencji datowanej na dzień 01 września 2020 roku. Choć powód nie przedłożył potwierdzenia odbioru wskazanej korespondencji, to zdaniem Sądu uznać należało, iż procedura wypowiedzenia umowy pożyczki została zachowana.

Zgodnie z treścią art. 3 pkt 22 ustawy z dnia 23 listopada 2012r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2020r., poz. 1041) przesyłką poleconą jest przesyłka listowa będąca przesyłką rejestrowaną, przemieszczaną i doręczaną w sposób zabezpieczający ją przed utratą, ubytkiem zawartości lub uszkodzeniem. Stosownie zaś do treści art. 17 tej ustawy potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej lub przekazu pocztowego wydane przez placówkę pocztową operatora wyznaczonego ma moc dokumentu urzędowego. Jak zaś podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 marca 2013 roku, sygn. akt V CZ 92/12, dokument urzędowy rzeczywiście stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, lecz jego znaczenie podlega ocenie na tle całokształtu materiału dowodowego, co oznacza, że domniemanie prawdziwości jego treści może zostać podważone (art. 252 kpc), co jednak nie nastąpiło w niniejszej sprawie. Podczas przesłuchania pozwana potwierdziła bowiem, iż „otrzymywała wezwania do zapłaty, jak spóźniła się ze spłatą rat. Informacje takie były w skrzynce pocztowej, albo też dzwonili do mnie telefonem. Nie pamiętam ile razy takie wezwania otrzymywałam (...). Otrzymałam wypowiedzenie umowy (...)”. Nie budzi wątpliwości, iż pozwana miała świadomość ciężących na niej zaległości w spłacie, do zapłaty których była wzywana przez powoda. Na marginesie jedynie wskazać należy także na cel unormowań regulujących procedurę wypowiedzenia umowy i konieczności jego poprzedzenia wezwaniem do zapłaty z wyznaczeniem dodatkowego terminu na uregulowanie zadłużenia, którym jest założenie, że kredytobiorca (pożyczkobiorca) nie powinien być zaskakiwany wypowiedzeniem umowy, które skutkuje postawieniem w stan natychmiastowej wymagalności całej pozostałej niespłaconej kwoty kredytu wraz z należnymi odsetkami.

Powód wykazał również wysokość dochodzonego roszczenia. Chybiony był zarzut pozwanej dotyczący mocy dowodowej przedłożonych przez powoda dokumentów, a w szczególności wydruku komputerowego w postaci „wykazu

operacji”. Tak doktryna, jak i judykatura jednoznacznie utrwały linię interpretacyjną, zgodnie z którą wydruki komputerowe mogą być uznane za dowód innego rodzaju aniżeli dowód z dokumentu w oparciu o art. 308 kpc lub też za dowód z dokumentów innego rodzaju, aniżeli wymienione w art. 243¹ kpc. Podkreśla się, że jakkolwiek wydruki komputerowe nie stanowią dokumentów, to jednak mogą być uznane za dowody innego rodzaju, wskazujące na istnienie zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 08 lutego 2019 roku, sygn. akt I ACa 767/18). Sąd orzekający w niniejszej sprawie był zatem uprawniony do tego, aby także na podstawie wydruków z historii rachunku pozwanej prowadzonego przez powoda (k. 21-24) czynić ustalenia faktyczne, konstruując podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, zwłaszcza, że w dalszym toku procesu powód przedłożył dodatkowe dowody pozostające w zgodności z tym wydrukiem, a pozwana przyznała w toku przesłuchania, że od końca 2020 roku zaprzestała dokonywania spłaty na rzecz powoda.

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie okoliczności bezspornych, przedłożonych przez strony dokumentów, a także na podstawie przesłuchania pozwanej S. B., która w sposób dość szczegółowy opisała procedurę zawierania umowy z powodem - w szczególności w zakresie braku szczegółowego zapoznania się z poszczególnymi postanowieniami umownymi w trakcie podpisywania umowy pożyczki, jak również wyjaśniła powody zawarcia wskazanej umowy pożyczki, a także przyczyny, które legły u zaprzestania dokonywania spłaty na rzecz powoda.

Uwzględniając wyniki postępowania dowodowego oraz merytoryczną analizę zasadności powództwa, Sąd uwzględnił powództwo w całości, o czym orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w związku z art. 109 § 2 kpc zgodnie z ogólną zasadą, że strona która proces przegrała jest zobowiązana do zwrotu przeciwnikowi poniesionych przez niego kosztów procesu i obciążył tymi kosztami pozwaną jako stronę przegrywającą proces w całości. Na koszty poniesione przez powoda w wysokości 2.317 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 1.800 zł ustalone stosownie do treści § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r., poz. 265), kwota 500 zł opłaty sądowej od pozwu oraz kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;

2. (...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)